

Մոլտաւիա գաղթելն¹¹⁰, այնպէս որ 1652ին
 Լեմպէրկի այնչափ բաղմաթիւ եւ ծաղկեալ հայ
 գաղթականութենէն հազիւ 100 տուն մնաց
 Լեմպէրկ:¹¹¹

Բնականաբար թորոսելիչ զՀայոս դարձը-
 նելու ցուցած եռանդանն համար Ռւրբանոս Բ
 Քահանայապետէն իրեն եւ յաջորդացը համար
 Արքեպիսկոպոս տիտղոսն ընդունեցաւ¹¹², բայց
 այս իրեն քիչ օգնեց, վասն զի Լեմպէրկի հայ
 հասարակութիւնն քայքայած ու ցրուած էր եւ
 ինքն էր հոլիւ մը, թէեւ ոչ՝ բոլորովին առանց
 հօտի, սակայն գէթ շատ սակաւ ոչխարաց:

Յամին 1649, Ղասիլ Լուբուլ (Ալպանի-
 դուլ, 1634—1653) իշխանին ժամանակ, Հայք
 Սուլթանի Մետրապոլիին տպարանին մէջ Աւե-
 տարան մը տպագրեցին՝ իրենց Մինաս եպիսկո-
 պոսին հսկողութեան տակ¹¹³:

Նաեւ Սէրէթ քաղաքը շատ Հայք կային.
 այսպէս 1653ին Ղուկէյցի անուամբ Հայ մը նոյն
 քաղաքին մէջ տուն մը եւ խանութ ունէր, բայց
 քիչ ետքն ստացուածքն ու քաղաքը թողուց:
 Այս ստացուածքներն անցան յետոյ Ռատաուցի
 Քալիսդրու եպիսկոպոսին, եւ յետոյ Փուզնա
 վանքին: Զայս հաստատեց 1756ին Ապր. 17ին
 կոստանդին Սեհան Ռաքովիցա իշխանն (1753
 —1756), եւ նոյն վանքին տուաւ նաեւ մարտե-
 աղատութիւն, եւ նոյն խանութին մէջ ըմպելիք
 ծախելու իրաւունք՝ ազատ բոլորովին հարկէ¹¹⁴:

Յամին 1654¹¹⁵, ուստի Գէորգ Ստեփան
 Մոլտաւիոյ իշխանին ժամանակ (1653—1658),